

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/249/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233722
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112233722.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/260/2012-65 zo dňa 26.02.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie majetkovej škody vo výške 125,- eur a na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.100,- eur. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že o žiadosti o vydanie poverenia doručenej súdu, Okresnému súdu Trebišov dňa 22.12.2009 a postúpenej Okresnému súdu Žilina dňa 15.02.2010, bolo rozhodnuté vydaním poverenia dňa 10.02.2011. Je nepochybné, že k vydaniu poverenia došlo po zákonom stanovenej lehote.

V predmetnej veci exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Zákomom č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2011 bolo zákonné ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) doplnené za slovom rozhodnutí o „rozhodcovských súdov“. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu v čl. II bod 2 je uvedené „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojím autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“ Úmyslom zákonodarcu bolo jednoznačné upresnenie z dôvodu, aby sa predišlo mylným interpretáciám uvedeného ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 01.06.2011 sa týka aj rozhodcovských rozsudkov. V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26.09.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Ustanovenie § 44 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku ukladá exekučnému súdu

preskúmať exekučný titul. Vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, t. j. predovšetkým formálnej a materiálnej vykonateľnosti tohto titulu. Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú zasielané súdu. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, a preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený, neefektívny. Súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.08.2009 - rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Je teda zrejmé, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z. z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie veci a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

Postup súdu sa prejavil v samotnom rozhodnutí súdu, v konkrétnej veci vydaním poverenia. Vzhľadom na to, že v čase doručenia žiadosti o udelenie poverenia pre takéto rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné podklady a bola potrebná súčinnosť rozhodcovského súdu, ktorý požadované doklady predložil až so značným časovým odstupom, napriek opakovaným výzvam súdu, dĺžku konania pred Okresným súdom Žilina od doručenia návrhu na vydanie poverenia do vydania poverenia v celkovom trvaní 12 mesiacov nepovažoval súd vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za neprimeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní. Navrhovateľ tým, že podal zmätočnú žiadosť na Okresný súd Trebišov, ktorú po jej doplnení dňa 22.12.2009 žiadal doručiť Okresnému súdu Žilina, sám spôsobil predĺženie konania.

Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I. ÚS 476/2012, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 93/03).

V posudzovanom prípade pri hodnotení zbytočných prieťahov v konaní je významná aj tá skutočnosť, na ktorú súd prihliadal, a to s poukazom na rozhodnutie II. ÚS 520/2012, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). Ústavný súd konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v konaní. Prieťahy by mohli byť takto ospravedlniteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. Ústavný súd však konštatuje, že dávnu judikatúru vytvoril vo vzore Európskeho súdu pre ľudského práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prieťahov v takpovediac nehromadných veciach. Nešlo teda o situácie, keď jeden navrhovateľ stovkami až tisíckami podaní prispel k zaťaženosti súdu a týmto k dlhšej dobe rozhodovania aj sám. V prípadoch, keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typov o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prieťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritériá správania navrhovateľa ako účastníka súdneho konania. V takýchto prípadoch je teda možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať, že povinnosťou okresného súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie

s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre navrhovateľa je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor, či spor pre navrhovateľa inak existenčný.

Vzhľadom na vyššie uvedené, prihliadajúc na všetky okolnosti posudzovaného prípadu súd dospel k záveru, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, spočívajúcim v prietahoch v konaní a nakoľko tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom - prietahov v konaní, nebol naplnený, navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu.

V súvislosti s nevydaním poverenia v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ vznik škody (majetkovej ujmy) v požadovanej výške nepreukázal a na preukázanie svojich tvrdení ani nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze. Dôkazné bremeno v danom prípade bolo na navrhovateľovi, ktorý bol povinný preukázať predovšetkým existenciu nesprávného úradného postupu, ďalej existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Navrhovateľom tvrdené, avšak žiadnym spôsobom nepreukázané, reálné náklady na správu pohľadávky nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Súd nemohol vychádzať v konkrétnom prípade z navrhovateľom tvrdených celkových nákladov na správu jeho pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, ktoré navrhovateľ vyjadril v paušalizovanej sume. Z hľadiska priamej príčinnej súvislosti tak zo strany navrhovateľa nebolo v prejednávacom prípade preukázané, že by navrhovateľ zamestnal akéhokoľvek zamestnanca, resp. že by prevádzkoval akýkoľvek informačný systém práve z dôvodu dotknutého exekučného konania vedeného na Okresnom súde Žilina. Navrhovateľ vôbec ani akýmkoľvek spôsobom nepreukázal vznik ním tvrdených celkových nákladov, resp. v konaní neoznačil jediný dôkaz, z ktorého by vznik akýchkoľvek ním tvrdených nákladov v akejkoľvek výške vyplýval. Pre prípadný záver súdu o vzniku takýchto nákladov nie je postačujúce, ak existuje možnosť vzniku týchto nákladov. Navrhovateľ nepreukázal vznik týchto nákladov v celkovej výške 125,- eur.

Súd musel ďalej konštatovať, že pokiaľ ide o navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody, navrhovateľ nepreukázal naplnenie ďalších dvoch predpokladov, a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu.

Navrhovateľ nepreukázal splnenie predpokladov uvedených v § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd skonštatoval porušenie práva na vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote, ale vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti ako je dĺžka porušenia, vykonávanie úkonov súdu počas tej doby na zabezpečovanie podkladov pre rozhodnutie, postavenie navrhovateľa ako podnikateľského subjektu, ako aj a na závažnosť porušenia súdu, súd v rámci svojej úvahy posúdil, že samotné konštatovanie porušenia práva, že poverenie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote, je dostatočným zadosťučinením. Z uvedených dôvodov súd návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietal, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdný skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody,

a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, keď vyjadrenie odporcu mu bolo doručené až spolu s rozsudkom vo veci samej, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právneho zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Navrhovateľ a jeho zástupca sa pojednávania nezúčastnili bez toho, že by ospravedlnili svoju neúčasť na pojednávaní. Zároveň nepožiadali o odročenie pojednávania.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenie v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ktoré sa realizuje spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Na pojednávaní došlo tiež k oboznámeniu vyjadrenia protistrany, ktoré pre jeho doručenie súdu bezprostredne pred pojednávaním nebolo účelné doručovať navrhovateľovi poštou.

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Er/498/2010, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Okresný súd si splnil poučovaciu povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., keď toto poučenie bolo navrhovateľovi a jeho právneho zástupcovi doručené spolu s predvolaním na prvé pojednávanie.

Podstatná časť odvolania navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca, hoci o tejto otázke bolo v čase vykonania pojednávania právoplatne rozhodnuté. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6NcC/156/2013-20 zo dňa 14. februára 2013 rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Dúbravková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Od vydania

tohto rozhodnutia, v ktorom krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne JUDr. Gabriely Dúbravkovej, ktorú možno považovať za nestrannú zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska.

Zmätočné sú aj odvolacie námietky navrhovateľa týkajúce sa tvrdenia, že konečné rozhodnutie vydané súdom neprichádzalo do úvahy, pretože súd v ten istý deň rozhodol uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ návrh na prerušenie konania nepodal, z ktorého dôvodu okresný súd ani o návrhu na prerušenie konania nerozhodoval.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Vychádzajúc zo skutkových tvrdení navrhovateľa v podanej žalobe, nesprávny úradný postup, pre ktorý si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňoval, mal spočívať v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia a v prieťahoch v konaní, pričom ide o dve samostatné právne skutočnosti, zakladajúce nesprávny úradný postup.

Pokiaľ ide o neexistenciu prieťahov v konaní, okresný súd svoje závery dostatočne logicky a zrozumiteľne odôvodnil, pričom s jeho právnym a skutkovými závermi sa odvolací súd stotožňuje.

Navrhovateľ v podanom odvolaní nijako uvedenú právnu argumentáciu nenapadol, a preto táto nie je predmetom odvolacieho prieskumu.

Pokiaľ však ide o nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia, krajský súd sa v tomto smere so závermi okresného súdu nestotožňuje, tieto však nemajú vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia.

Vychádzajúc zo zákonnej úpravy účinnej v čase doručenia žiadosti o vydanie poverenia, súd mal na vydanie poverenia ustanovenú 15-dňovú zákonnú lehotu. Táto začala Okresnému súdu Žilina plynúť až postúpením súdu zo strany Okresného súdu Trebišov dňa 15.02.2010. To, že sa spis dostal na vecne a miestne príslušný súd až po uplynutí určitej doby, zavinil sám navrhovateľ svojím zmätočným postupom, podaním nesprávneho návrhu. K vydaniu poverenia došlo až po uplynutí jedného kalendárneho roka. Možno teda konštatovať, že okresný súd nedodržel zákonom stanovenú 15-dňovú lehotu, čo možno považovať za nesprávny úradný postup.

Samotná existencia, resp. konštatovanie nesprávneho úradného postupu neznamená vznik zodpovednosti štátu za škodu. To vyžaduje naplnenie ďalších predpokladov, ktorými sú vznik majetkovej škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a majetkovou škodou. Všetky tieto predpoklady musia byť splnené kumulatívne.

Okresný súd rozsiahlo, zrozumiteľne a logicky skutkovo a právne zdôvodnil nepreukázanie splnenia posledných dvoch podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou okresného súdu, ktorú navrhovateľ svojimi odvolacími námietkami nespochybnil.

Navrhovateľ vo vzťahu k tvrdenej majetkovej škode a príčinnej súvislosti nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať skutkové tvrdenia uvedené v žalobe.

Vo vzťahu k majetkovej škode navrhovateľ uviedol iba jednu odvolaciu námietku, a to, že súd ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na

publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, keď v tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Okresný súd správne poukázal na to, že účastník má v konaní zásadne dve právne povinnosti, a to povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Povinnosť tvrdenia sama o sebe nie je postačujúca, pokiaľ účastník tvrdené rozhodné právne skutočnosti nepreukáže predloženými alebo navrhnutými dôkazmi. Žiadne dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností odôvodňujúcich vznik škody neboli zo strany navrhovateľa ani navrhnuté, ani predložené. Rovnako to platí o príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ nepredložil ani nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať jeho tvrdenia o vzniku nároku na nemajetkovú ujmu.

Ako okresný súd správne skonštatoval, nesplnenie si dôkaznej povinnosti zo strany navrhovateľa sa prejavilo v jeho procesnej zodpovednosti za výsledok konania, keď jeho návrh bol zamietnutý.

Bez ohľadu na to, že sa odvolací súd nestotožnil s vyhodnotením nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty, pre neunesenie dôkaznej povinnosti čo do ostatných podmienok zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne (majetková škoda, príčinná súvislosť), je rozhodnutie okresného súdu vecne správne.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. Určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tento zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadný iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Okresný súd nemusí dať v odôvodnení odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie otázky, ktoré sú z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci rozhodné.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedené kritériá spĺňa, keď z obsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplývajú skutkové a právne závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktoré taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.